

USA TODAY BESTSELLER

Szeretni
és
elengedni

sweet thing

Te édes!

fine
selection

RENÉE CARLINO

RENÉE CARLINO

sweet thing
Te édes!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*Jacksonnak, a legjobb kutyának a világon.
Nyugodj békében, cimbora!*

ELŐHANG

LAUREN

A repülőterek nagy emberelosztó gyárai, ahol az emberek megfigyelése végtelen lehetőségeket tartogat egy író számára. Itt minden másodperc újabb pillanatképet ad az emberi természetről; kimeríthetetlen forrás a képzelet számára. Mellettem, a biztonsági ellenőrzéshez vezető sorban egy tibeti szerzetes áll teljes mozdulatlanságban, türelmét úgy viseli, mint egy álarcot. Egy anya csendesen dajkálja a csecsemőjét, és látok egy szigorú, dolyfös ábrázatú tengerészgyalogost is elegáns, sötétkék egyenruhában. Kíváncsi lennék, mi az úti céljuk, és merre tart az életük. Kíváncsi lennék, hogy sorban állás közben észreveszek-e bennük valamit, amitől különlegesek, és amit érdemes megírni. Figyelem őket, és máris az ábrázolásmódon gondolkodom, a képen, amit festeni akarok róluk. Színes szavak táncolnak előttem. A kezem önkéntelenül is meg-megrándul, már vetné is papírra elősorjázó ötleteimet.

– Segíthetek?

Összerezzenve térek magamhoz. Ekkor kapok észbe, hogy a gyerekeim összevissza ugrándoznak körülöttem, a biztonsági őr morog, én feltartom a sort, és még le se vettük a cipőt. *Franca!*

A hanghoz tartozó arc egy húszas évei közepén járó lányé. Hosszú, sötét haját gondosan lófarokba kötve hordja, egyszínű diáklányruhája alapján egyetemistának mondanám; úgy fest, mint egy két lábon járó Gap-reklám. A kezében egy kis szürke ládát tart, benne a cipője meg a holmija pedánsan elrendezve. Nagy, kerek, aranybarna szeme felett sötét szemöldök ível, amely most kérdőn emelkedik.

– Igen, légy szíves! Hoznád a cipőjét? – mutatok a hároméves fiamra. – Megtennéd, hogy átviszed?

– Nem gond.

A fémkereső kapun túljutva, amikor már húzzuk a srácok cipőjét, én a lányt figyelem.

– Mi a neved, kiskomám? – a hangja olyan, akár egy tündéré, a stílusa viszont egyáltalán nem.

– Cash.

– Vagány név – feleli, és látszik, hogy komolyan is gondolja. – Én Mia vagyok. Nagyon örülök.

– Az én nevem Hayden! – kiáltja a négyévesem.

– A tiéd is tetszik.

Felállok, és bemutatkozom.

– Örvendek, Mia! Lauren vagyok. Köszí a segítséget! Elég őrjítő egy repülőtéren gyerekeket terelgetni.

Jobban megnézem magamnak, és megmagyarázhatatlan vonzalom ébred bennem iránta. Karcsú, sportos, a bőre ragyogó, az arca nyugodt. Van benne valami, ami a tíz évvel korábbi önmagamra emlékeztet. Olyan összeszedett, mint én voltam abban a pár évben, amíg a valóság gyorsan fenéken nem billenti az embert. Arra gondolok,

hogy meglékelem a fejem, és áttöltöm a tartalmát az övébe, hátha megúszná azt a sok szarságot, amivel hamarosan szembe találja magát. Az ötletemmel csak az a probléma, hogy az ismeretek birtoklása nem egyenlő a bölcsességgel. A bölcsesség valami egészen más. Gyakran összetévesztik a jó tanáccsal, de nem lehet másnak átadni, csak megszerezni lehet, és nem feltétlenül a tudás, sokkal inkább a tapasztalat hozza magával – máskülönben bevonulnék Oprah Winfrey show-jába, és bölcsességátömlesztésért könyörögnék.

A húszas éveink eleje arról szól, hogy falatnyi rövidnácit hordjunk, kismillió egyetemi kurzust otthagyjunk, akár ötször is szakot váltunk, egyéjszakás kalandokba bonyolódunk, alkoholmérgezést kapunk, lefeküdjünk a szomszéddal a barátnője szeme láttára, egy távoli unokatesóval randizzunk, kokaint szívjunk, ne legyen egy vasunk se, vagy ronda sminket viseljünk. Aztán úgy huszonöt éves kor körül a legtöbbünket kezdenek más dolgok is foglalkoztatni. A nagy kérdések: Mit akarsz kezdeni életed hátralévő részével? Kivel kötsz házasságot, már ha kötsz egyáltalán? Milyen pályát választasz? Akarsz-e gyereket? Úgy tűnt, mintha huszonöt évesen biztos lettem volna mindezekben, huszonhat éves koromra azonban hirtelen fogalmam sem volt a válaszokról. Ekkor döbbsentem rá, hogy huszonévesen meghozott döntéseink maradandó nyomot hagynak az életünkön.

Vannak, akik ezeket a döntéseket könnyen hozzák meg. Persze mondhatjuk rájuk, hogy kábé annyira mélyek, mint egy kis pocsolya a járda közepén. Szerencsésnek viszont nem gondolnám őket, mert ahogy most elnézem ezt a lányt – egykori önmagamat –, látszólag ugyan teljesen ura a helyzetnek, de én tudom, hogy egy tátongó szakadék szélén áll. Látom rajta, hogy olyan, mint a háborítatlan állóvíz, amit felbolygat, ha köveket dobálnak bele. Az általa ismert világ hamarosan fenekestül felfordul majd, és ha nem tanul meg úszni, bele

is fulladhat a saját mélységébe. Erős késztetést érzek rá, hogy odasúgjam neki: „Engedd el magad!”, de nem teszem. Mint mindenki ezen a repülőtéren, ő is igyekszik valahová, talán éppen az önismerethez vezető rögzös út első megállója felé. Mint mindannyiunknak, neki is a saját kárán kell majd megtanulnia, hogy az irányítás nem mindig a mi kezünkben van. Időnként mások szeretete kell hozzá, hogy megtudjuk, kik is vagyunk valójában.

Két kisgyerekekkel nem könnyű a reptéren. Mielőtt felszállok a gépre, még át fog futni a fejemen, hogy pakoltam-e elég rágcslálnivalót, fel van-e töltve a DVD-lejátszó, vagy hogy lesz-e elég energiám elringatni a tizenhárom kilós gyerkőcömet a bűdös mosdóhelyiség és a légiutas-kísérők fülkéjének találkozásában. Miközben hajkurászom a kölyköket, hogy Benadryl erőltessek a pici szájukba, azon gondolkodom, hogy én vajon jó döntéseket hoztam-e huszonéves koromban. Vajon a házasságom kiállja majd az idő próbáját? Jó anya, feleség, író, szomszéd, kutyatulajdonos vagyok? Azután felidézem a döntéseimhez vezető hosszú utat, ami nagy megnyugvást jelent, mert az élet nevű káosz közepette is emlékeztet rá, ki vagyok.

Mielőtt a kapumhoz indulok, ránézek Miára. Vajon mit gondol rólam, ahogy ott állok kimerülten, kócosan, a kajával összekent ruhámban? Kíváncsi vagyok, tudja-e, hogy időnként sínre tesszük a dolgokat, aztán az élet megváltozik, és újra rendbe kell hoznunk őket. Biztos vagyok abban, hogy elég hamar meg fogja ezt tanulni, és abban is, hogy neki is meglesz a maga története, amit elmesélhet...

1. szám: Kezdők

MIA

A reptéri biztonsági ember kezdte elveszíteni a türelmét.
– Asszonyom, azt mondtam, hogy vegyék le a cipőjüket, és tegyék a ládádba.

A nő nem szándékosan hagyta figyelmen kívül a felszólítást, csak el volt foglalva... nos, leginkább azzal, hogy a levegőbe bámult. Ha osztályozták volna, milyen gyorsan tudjuk levenni és a kis szürke ládádba pakolni a cuccainkat, én biztosan csillagos ötöst kapok. Az előttem álló nő azonban szánalmasan megbukott volna. A két gyereke körbe-körbe rohangált, visongtak, mint a veszedelem, miközben ő maga láthatóan álmodozásba merült.

Finoman megkocogtattam a vállát, de nem reagált. Végül megköszörültem a torkomat, és megszólaltam:

– Segíthetek?

Rájöttem, hogy ezzel az erővel akár tehetek is érte valamit. Addig úgysem haladok, amíg ő feltartja a sort.

Francia! – dohogott magában, azután így szólt hozzám:

– Igen, légy szíves! Hoznád a cipőjét? – Egy aprócska, szőke, kék szemű angyalkára mutatott. – Megtennéd, hogy átviszed?

– Nem gond.

Odamentem a kisfiúért, aki azonnal elcsendesedett. Szélesen rámosolyogtam, azután levettem róla a lábbelit, és beledobtam a ládába, ami gyorsan távolodott a futószalagon.

– Készen állsz, kiskomám?

A fiúcska bólintott, mire felvettem, és a fémkereső kapu felé indultam vele.

A nyakamra fonódó kis karok melege egészen átjárt. Rámosolyogtam, kancsalítottam egyet, és mókás arcot vágtam hozzá. A kacagása zene volt füleimnek. Lefejtettem rám csimpaszkodó lábát, karját, hogy letehessem.

Áttereltük a srákokat a fémdetektoron, aztán összeszedtük a holminkat a túloldalon. Követtem a nőt a padokhoz, hogy segítsék visszaadni a fiúkra a cipőt.

– Mi a neved, kiskomám?

– Cash – mondta halk, csilingelő hangján.

– Vagány név! – Igazából ez volt a kedvenc fiúnevem. – Én Mia vagyok. Nagyon örülök.

– Az én nevem Hayden! – kiáltotta sötét hajú testvére. Majdnem egyforma magasak voltak, csak Haydennek sötét haja és sötét szeme volt.

– A tied is tetszik – feleltem mosolyogva.

Az anyuka felállt, és bemutatkozott:

– Örvendek, Mia! Lauren vagyok. Köszí a segítséget! Elég örjítő egy repülőtéren gyerekeket terelgetni.

Hosszan felsóhajtott.

Ekkor szúrt szemet, hogy hasonlítunk egymásra. Ugyanaz az egyenes, sötét haj, világos bőr, aranybarna szem. Kísérteties volt. A nővérem

lehetett volna. Vagy csak a tíz évvel későbbi önmagamot láttam meg benne? De azért különbözött is tőlem néhány dologban. A szeme beesett volt, a tekintete fénytelen. Elcsigázottnak tűnt. Eltűnődtem, vajon én leszek-e valaha anyuka, és akarok-e egyáltalán az lenni. Talán ha megtalálnám hozzá a tökéletes férjet – aki megbízható, gazdag, jó üzleti érzékkel rendelkezik –, lehetne róla szó, de akkor sem a közeljövőben. Elhatároztam, hogy ha gyerekeim lesznek, jobban kézben tartom a dolgokat, mint ez a nő.

Huszonöt éves létemre kétségtelen, hogy kissé kontrollmániás voltam. Bár nekem nem volt ezzel bajom. Független nőnek gondoltam magam, aki ura a saját életének, és a szíve helyett az eszével hozza meg a döntéseit. Azt hittem, hogy egy jó döntés garancia a sikerre. Persze akkor még nem sejtettem, hogy a sikerről alkotott elképzelésem gyökeresen megváltozik majd.

Az utastájékoztató táblát böngésztem, a huszonötös járatot kerestem, amelyik a detroiti repülőtérrel a New York-i Kennedy reptérre megy. Átkoztam magam, mert nem akart eszembe jutni, hogy a jegyárúsító melyik kaput is mondta. Pedig én aztán mindig pontos voltam. Oké, a 35B lesz az. FÜRGE léptekkel haladtam el Lauren mellett, aki a vámmentes bolt előtt hajkurászta a fiait. A repülés gáz lehet neki. Egy röpké pillanatig reméltem, hogy nem ugyanazzal a járatral megyünk, de azonnal büntudatom támadt. Úgy döntöttem, hogy ha végül azon a gépen köt ki, amelyiken én, és a közelemben ül, felajánlom neki a segítségemet, bár szívesebben aludtam volna.

Szeretek repülni. A repülés számomra menedék. Sehol sem kell ott lennem. Mintha rábíznám magam a sorsra. A sors mindig nagyon nehezen érthető fogalom volt számomra, de szükség esetén ráhagyatkoztam, mint a repülőn vagy a metróban. Repülés közben meg szoktam engedni magamnak, hogy higgyek benne, egyszerűen

azért, mert kimerítő lenne azon aggódni, hogy vajon a pilóta öntött-e whiskey-t a kávéjába. Repüléskor hagyom megtörténni a dolgokat, akárcsak zongorázás közben. Ilyenkor kerülök legközelebb a valláshoz, ilyenkor jutok legközelebb a hithez.

Pár órán át nem lesz kihez szólnom. Már vártam. Megígértem magamnak, hogy nem gondolok semmire. Nem emészttem magam, hogy vajon mit csinálok New Yorkban apám lakásával, a cuccaival, a kávézójával meg minden más egyébbel, ami az övé volt. Legjobb lesz, ha egyszerűen csak odamegyek, és folytatom az életét, amíg rá nem jövök, hogy mit kezdjek a sajátommal.

Amikor apám egy hónapja hirtelen elhunyt szívrohamban, le voltam sújtva. Igaz, hogy a michigani Ann Arborban nőttem fel, és lényegében az édesanyám, Liz, illetve a mostohaapám, David nevelt fel, akit apának szólítottam, mégis nagyon közel éreztem magamhoz a vér szerinti apámat, Alan Kellyt. Több nyaramat is nála töltöttem, New Yorkban, besegítettem neki a kávézóban, és együtt lógtam az akkoriban számomra extrémnek tűnő East Village-i vendégekkel. Apám ír bevándorlók egyetlen gyermekeként született. A szülei minden fillérjüket odaadták neki, hogy megnyithassa az Ave-et, egy kávézót East Village-ben, 1977-ben, amit 1982-ben átkereszteltek Kelly Kávézójára, majd végül '89-ben ismét átnevezték egyszerűen csak Kell'sre. A hetvenes években ez volt minden trubadúr és trubadúrnő bevett találkozóhelye. Akkor is, most is szabadszelleműség és a művészvilág légköre jellemezte, amit apám szinte a pórusain keresztül árasztott magából. Keserédes érzés lesz visszamenni oda.

Sikerült időben odaérnem a kapuhoz. Laurent nem láttam sehol. Megkönnyebbülten sóhajtottam fel, majd egy rövid fohászt intéztem a világegyetemhez, amelyben azt kértem, hogy egy fáradt, embergyülőltő utas üljön mellettem. Felszálltam a repülőre, és gyorsan

elfoglaltam a helyemet. Feldobtam a csomagomat a csomagtartóra, aztán leültem, és elkezdtem a felszállás előtti rituálémat: felhúztam egy zseníliazoknit, a fülhallgatómmal bedugaszoltam a fülem, az iPodomon elindítottam a Damien Rice-albumot, és utazópárnát tettem a nyakamra. Készen álltam az indulásra. Az ablak melletti ülés még szabad volt, amikor az utolsó néhány utas is felért a fedélzetre. Idióta vigyor ült ki az arcomra, és magamban hálát adtam a világegyetemnek, amiért üresen hagyta a mellettem lévő helyet, de túl korán örültem. Amikor felnéztem, egy srác tartott éppen felém. El kellett ismernem, nagyon helyes volt, de amint megláttam nála a gitártokot, elszállt a jókedvem.

Jaj, ne! Kérlek, világy, ne hagyd, hogy ez az egoista, önjelölt muzsikuss mellém üljön. Talán még szaglik is.

Még el sem ért hozzám, máris jártatni kezdte a száját:

– Helló! – Pici szünetet tartott, a szemembe nézett, és folytatta: – Nem kéred az ablak melletti ülést? Ha akarod, akkor a tiéd.

– Hogyan? Ja, nem, köszli!

Mi a francot akar ez a srác?

– Borzalmasan félek a repüléstől – mondta tétovázva. – Kérlek szépen! Muszáj a folyosó mellé ülnöm. Sajnálom. Nem gond? Amúgy Will vagyok...

Átültem az ablak mellé, és azt mormogtam:

– Jó, rendben, odaülhetsz. Mia vagyok.

Felemelt kézzel intettem egyet, szándékosan elkerülve a kézfogást.

Félreértés ne essék, imádom a zenét, élek-halok érte. Klasszikus zongorát tanultam, de szinte bármilyen hangszerrel jól boldogulok. Ann Arborban természetesnek tűnt, hogy minden gyerek zongorázik, vagy a francos csellót nyüvi, de nekem eredendően van érzésem a zenéhez, ezt főleg apunak köszönhetem. A New York-i nyarak

alkalmával bevezetett a zene világába. Rock and rollba, bluesba, jazzbe, mindenbe. Azután hazamentem, és egész télen át Rahmanyinov g-moll prelűdjét gyakoroltam. Az órákon tanult zongorajátékot ötvöztem azzal a laza technikával, amit nyaranta apámtól láttam, ez pedig a fegyelem és az újítás keveredését idézte elő a stílusomban. Próbáltam magamévá tenni ezt a kettősséget, de néha konfliktusként éltem meg.

Azt hiszem, anyám egykor apám zeneszeretetébe, szabad szellemébe és beates életstílusába szeretett bele, habár ezt sosem ismerte volna el. A viszonyukat egyetlen vad hétként emlegette, ami egy naiv tizenkilenc éves számára különösen fékevesztettnek tűnt. 1982 nyara volt, és éppen Cape Codon nyaraltak a szüleivel, amikor pár barátjával együtt úgy határoztak, hogy egy napra átruccannak New Yorkba. Az egy nappól aztán öt lett, és az anyám már terhesen tért vissza Cape Codra. Apám kezdettől fogva vállalta a történeteket, de a nagyszüleim nem akarták megengedni, hogy tizenéves lányuk férj nélkül és várandósan New Yorkba költözzön. Nagyobb koromban aztán elgondolkodtam rajta, hogy apám miért nem követte anyát Ann Arborba. Gondoskodni akart rólam, és anya is fontos volt neki, csak azt hiszem, ő nem volt az a fajta férfi, aki képes lett volna egyetlen nő mellett leélni az életét. Az életmódja nagyon-nagyon távol állt a hagyományos családapa szerepétől.

Miután világra jöttem, a nagyszüleimmal éltünk; közben anyám a Michigani Egyetemre járt, ahol végül jogi diplomát szerzett. Itt találkozott Daviddal, akivel azóta is elválaszthatatlanok, még ugyanannál a cégnél is jogászknak. Szerintem a mostohaapám megadta anyámnak azt a biztonságérzetet, amit apám nem tudott, vagy nem akart megadni neki. Csodáltam ezért Davidet. A saját gyerekének tekintett. Ha olykor nem is értettem vele egyet – pláne kamaszként –, de mindig éreztem a szeretetét.

Kezdetben a hosszú hétvégéken apám időnként átjött látogatóba, aztán nagyobb koromban minden nyáron magam utaztam el hozzá, New Yorkba. Daviddal nagyon tisztelték egymást, holott jobban már nem is különbözhettek volna. Az viszont közös volt bennük, hogy feltétel nélkül szerettek minket anyával. Amikor apám meghallotta, hogy Davidet apának szólítom, egyszerűen csak annyit mondott:

– Ő az apád, szívem, akárcsak én, de az egyértelműség kedvéért szólíthatnál engem papinak.

Attól fogva úgy hívtam.

Anyám nem nélküli, álértelmiségi barátai csak afféle ifjúkori botlasként tekintettek volna rám, ha nem lett volna tehetségem a zenéhez, ráadásul gimnáziumban osztályelső, jelenleg pedig egy elitegyetem végzős hallgatója voltam. Mindenkit meglepett, amikor a Brown Egyetemen a művészeti helyett az üzleti szakot választottam, de valami komolyabb dologra vágytam, mint a zene. Egy perccel sem akartam tovább Bach-zongoradarabokkal kínlódni, miközben egy metronómmal hipnotizálom magam. Olyan diplomát akartam, aminek jó hasznát látom majd, a zenét hobbinak akartam megtartani. Ugyanakkor még mindig nem tudtam, mihez kezdek majd ezzel a diplomával...

Lehúztam a sötétítőt, lehunytam a szemem, és kizártam a külvilágot, amikor a mellettem lévő ülés megrázkódott a táskám súlyától, amit mellém dobtak. Összerezentem. A szemem felpattant, és Willt láttam, aki hevesen rendezkedett a fejünk feletti csomagtartóban.

– Bocs, bébi, de helyet kell csinálnom az én drágámnak – mondta, azzal feltette a gitárját is.

Rosszul voltam attól, hogy becézi a gitárját. Megragadta a táskámat, felhajtotta azt is, majd ledobta magát mellém. Bosszankodva néztem rá.

– Miért nem a folyosóhoz kérted az ülőhelyedet? – kérdeztem.

– Hát, tudod, drága, a vészkijárat mögött szeretek ülni. Átvetem magam az előttem lévő ülésen, kiugrom az ajtón, és egy pillanat múlva már lenn is vagyok a vészcsúszdán – mondta önelégült mosollyal.

– Akkor miért nem kérted magad a vészkijáráthoz?

– Az nem nekem való feladat lenne, hidd el!

– A fenébe, a lovagiasság korának *tényleg* befellegzett. De nem számít. Az életünk úgylis a remélhetőleg józan pilótáinkon meg ezen a négyszáz tonnás fémdarabon múlik, úgylis... .

– Nem beszélhetnénk valami másról? Úgy látom, te ezt nem érted. Egy rózsafüzért szedett elő a zsebéből, és a nyakába aggatta.

– Valami azt súgja, hogy inkább te nem értesz valamit – vihogtam. – Akkor most te katolikus vagy? – Kétségbeesetten próbálta lekaparni az árcédulát az egyik szemről. – Jézusom, te ezt a reptéri ajándékboltban vetted, igaz?

Az ujját a szája elé tette, és így szólt:

– Csst, te nő! Kérlek! – Körülnézett, mintha a lelepleződéstől félné.

– Hát persze hogy katolikus vagyok.

Halk kuncogás szaladt ki belőlem.

– Hát, Isten úgylis tudja. Ha csak a nyakad köré tekerve viseled a rózsafüzért, ahelyett hogy Üdvözlégyeket kántálnál, azzal lehet, hogy felhúzod a gyöfőnököt odafent, az meg senkinek se lesz jó.

Idegesen felnevetett, aztán ezt súgta:

– Hé, te kis nagyszájú, most élvezed, hogy gúnyolódsz velem?

Választ várva a szemembe nézett, édesen mosolyogva. Hirtelen elszégyelltem magam, és idegesen megráztam a fejem.

– Bocsi!

Még mindig mosolyogva enyhén bandzsított egyet, aztán rám kacsintott, majd előrefordult, és kihúzott egy halom tájékoztató broszúrát az előtte lévő ülés háttámláján található tartóból.

Amíg átnézte a biztonsági előírásokat a füzetkében, gurulni kezdünk a kifutópálya felé. Ekkor tudatosult bennem pár dolog. Először is az, hogy Will minden szempontból jól néz ki. Bár egy kicsit extravagánsan öltözködött, és a fogsora sem volt teljesen szabályos, könnyen lehetett volna akár fotómodell is. Vékony, legalább 180 centi magas srácnak tűnt, de izmos karjai voltak, talán az éveken át tartó gitározástól. Haja kócos, barna, szeme sötét, álla markáns, arccsontjai karakteresek, ajka szépen ívelt. Úgy olvasott, ahogy a gyerekek szoktak magukban: a szájával formálta a szavakat.

Másodszor: egyáltalán nem is volt rossz illata. Igazság szerint menyeyei illata volt. Tusfürdő és szantálfa, amibe egy árnyalatnyi cigarettafüst is keveredett, ami engem taszítani szokott, de hozzá valamiért illett. Fekete, hajszálcsíkos nadrágot viselt, szinte lógott keskeny csípőjén, ezüstszegecsekkel kivert övet hordott hozzá nadráglánccal, és egy vörös pólót – rajta Hillary és Bill Clinton pingpongozó képe felett a „Hurrá, megvan!” felirat díszelgett. Nem értettem.

Harmadszor: komolyan félt a repüléstől, és nyilvánvalóan egész úton elfehéredő bütykökkel fog kapaszkodni a karfába. Úgy döntöttem, megpróbálom megnyugtatni, barátságos leszek hozzá, és szóval tartom.

Ekkor megszólalt a pilóta hangja, és bejelentette, hogy készen állunk a felszállásra.

– Jézus Mária! Mintha piás lenne. Neked nem tűnt úgy? – szaladt ki Will száján.

– Dehogy! Nyugi, haver! Minden oké lesz, és talán nem kellene egyfolytában jézusmáriázni, legalábbis amíg a nyakadban lóg az a cucc – mutattam a nyakába tett rózsafüzérre. Will úgy nézett le a szemekre, mintha azok valami cirkuszi varázslatra készülnének.

Idegesen így szólt:

– Hé, hé, fel tudnád húzni a sötétítőt? Látnom kell a felszállást.
Megtettem, amire kért, ő pedig elnézett mellettem, ki az ablakon.

– Vicces vagy, Will. Először a folyosó mellé akarsz ülni, most meg nyújtogatod a nyakad, hogy kiláss az ablakon.

A megjegyzésemmel mit sem törődve mélyet szippantott a levegőből, oldalra biccentette a fejét, majd egy félmosoly kíséretében odasuttogta:

– Olyan jó illatod van, mint az esőnek.

Teljesen váratlanul ért a közelsége, kellemes borzongás futott végig rajtam.

– Milyen gitárod van? – kérdeztem hirtelen, hogy témát váltsak.

– Öő, elektromos gitár?

A válasz kérdésnek hangzott.

– Nem, azt látom. De milyen fajta?

– Ó, ez egy Fender – mosolygott hunyorogva. Némiképp le volt nyugőzve, és talán hálásnak is látszott, amiért gitárokról beszélgettünk, miközben a gép teljes sebességgel száguldott végig a kifutópályán. Megmarkolta az ülés karfáját, még mindig nem tudta elengedni magát.

– Telecaster? Stratocaster...?

– Igazából egy sárga Telecaster. Van egy akusztikus Gibsonom és egy régi Harmonym is otthon.

– Szeretem a régi Harmony gitárokat. Az ötödik születésnapomra apám nekem adta a H78-as elektromos gitárját. Az volt az első gitár, amit a saját pénzéből vett. Egy Sears katalógusból rendelte 1970-ben.

Will szeme elkerekedett a csodálkozástól.

– Az király. Apád biztos jó arc.

– Egy hónapja, hogy meghalt.

– A francba... Nagyon sajnálom – mondta őszinte együttérzéssel.

– Semmi baj, de most inkább ne beszéljünk erről. Beszéljünk inkább a gitárokról! – javasoltam, gondoltam, az mindkettőnknek jobb lenne.

Amikor a gép elérte az utazási magasságot, Will felengedett egy kicsit. A Harmony varázslatos hangszedőiről kezdett magyarázni, és arról, milyen módosításokat végzett a Telecasterén. Vágta a témát rendesen, nagyon tetszett a lelkesedése.

Aztán könnyed csevegésre váltottunk, a kedvenc zenészeinket tárgyaltuk meg. Mindenben egyetértettünk, a Led Zeppelintől Bette Midlerig. Szó volt Miles Davistról, Joni Mitchellről, Debussyről, a Niazi fivérekről és Edith Piafról is. Még sohasem beszélgettem senkivel ilyen mélységben és ilyen sokrétűen a zenéről. Egy az egyben végigdumáltuk az utat.

Meséltem neki a zenei múltamról, meg arról is, hogy apám lakásába költözöm Jacksonnal, a sárga labradorommal, át akarom venni apám kávézójának vezetését, és talán zongoraórákat is adok majd. Ő pedig elmondta, hogy ő most pultos egy felkapott butikhotel bárjában, a Sohóban. Jelenleg, szó szerint, egy raktárhelyiségben lakik a kínai negyedben, legalábbis amíg nem engedheti meg magának, hogy kivegyen egy lakást. Egy zenekarban gitározott, de erről nem nyilatkozott túl lelkesen. A próbák, a munka meg a havi pár fellépésük miatt gyakorlatilag alig volt otthon.

Eszembe jutott apám lakásának vendégszobája, de aztán elvetettem az ötletet. Elvégre Will egy vadidegen. Habár az idegbajait inkább jópofának találtam, mint ijesztőnek, arra jutottam, hogy egy megélhetési gondokkal küszködő zenészt nem a legjobb ötlet lakótársnak meghívni.

Amint a gép ereszkedni kezdett, Will megint megmarkolta a karját.

– Mia, leszállunk. Mindent meg akarok tudni rólad, most azonnal! Hány éves vagy, mi a vezetékneved, melyik utcában laksz? Ha ezt élve megússzuk, talán összejöhetnénk, mármint jammelni egyet, vagy ilyesmi.

Imádnivaló volt. Ha rám nézett, a testem bizsergett a melegségtől. Idegesen fészkelődtem az ülésben, majd válaszoltam:

– A vezetéknevem Kelly, és többnyire az apám kávézójában, a Kell's-ben leszek, az A sugárúton. Egyszer gyere el, és kávézzunk egyet, aztán majd dumálunk a zenéről. Ja, és huszonöt éves vagyok.

Amikor biztonságban földet értünk, édesen rám mosolygott, és halkán így szólt:

– Mindkettőnknek keresztnév a vezetékneve. Engem Will Ryannek hívnak, huszonkilenc éves vagyok. A Mott utca 22.-ben lakom, egy raktárhelyiségben. A Montoshban dolgozom. A vércsoportom nullás, Rh-negatív – tudod, ami mindenkinek jó –, és a The Ivans nevezetű bandában játszom. Ja, és imádom a kávé. Örülök, hogy megismertelek, Mia.

– Én is örülök – és őszintén így is gondoltam.

– Ezt túléljük – mondta, és kimutatott az ablakon, amint a gép már a kapu felé gurult. – Tudod, azt mondják, hogy akik együtt néztek szembe a halállal, azoknak egy életre összefonódik a sorsuk.

Felnevettem.

– Aranyos vagy, Will.

– Pedig az ellenállhatatlanra hajtottam – felelte pimasz vigyorral.

Ideadta a csomagomat, és előreengedett. Meleg lehelete megcsapta a nyakamat. Ettől kellemesen megborzongtam, és megbotlottam kifelé menet. Felkuncogott.

– Te vagy aranyos.

Ekkor egy másik utas hirtelen kilőtt az ülésből, és nekem ütközött.

– Hé! Nézz az orrod elé, haver! – csúszott ki Will száján.

Megfordultam, és elkaptam szexi mosolyát. Ajka kisimult, rám hunyorított, aztán ezt suttogetta:

– Látod, bébi, a lovagiasság még nem halt ki egészen.

Ahogy kiléptem a friss, márciusi, New York-i levegőre, éreztem, hogy továbbra is jön mögöttem, de nem fordultam meg. Szerencsére nem sokan vártak taxira, úgyhogy rögtön kaptam egyet. Beugrottam, magamra csaptam az ajtót, és elkiáltottam magam:

– Alphabet City, Manhattan!

Induláskor visszanéztem Willre. Éppen egy adag füstöt fújt fel a levegőbe különös tekintettel, mint aki Istennel társalog. A tekintetünk összekapcsolódott, és egy eltúlzott intés kíséretében ezt súgta:

– Viszlát, Mia!

Még éppen elcsíptem, ahogy az „édes” szót is kimondja utána, pont akkor, amikor eltűnt a szemem elől.

Már elmerült a taxi a forgalomban, de még nem tudtam kiverni őt a fejemből. Egész repülőút alatt nem jutott eszembe sem a jövőm, sem apám lakása, sem a kávézó, és szerintem Will sem sokat agyalt a lezuhanás valószínűségén. Tulajdonképpen jól kijöttünk egymással; sőt, kifejezetten jól. Volt benne valami idegesítően őszinte. A saját együttesük énekesét, Pete-et például a világ legnagyobb köcsögének nevezte. Az világos, hogy Willt a zene szeretete vitte a bandába, nem a hírnév vagy a szex iránti vágy. Biztos voltam benne, hogy ez utóbbi terén nem szorult segítségre. Számomra is volt benne valami vonzó, de meggyőztem magam, hogy nem lenne érdemes vele komolyabban foglalkozni – legalábbis nekem nem. Gondoltam, barátok talán lehetnének, végtére is nincs olyan sok belőlük az új lakóhelyemen.

Utoljára egy hónapja, apám temetésekor jártam New Yorkban. Jó sok dolog várt rám, ami aggodalommal töltött el. Át kellett válogatnom Papi dolgait, és helyet kellett csinálnom a sajátjaimnak. Amint

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogymég értékeesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

beléptem a lépcsőházba, megálltam a postaládánál, hogy kinyissam, de alig tudtam elfordítani a kulcsot, annyira tele volt tömve levelekkel. Nagy nehezen a hónom alá csaptam a vaskos papírköteget, és felvittem a cuccaimmal együtt az emeletre. Letettem a csomagokat, és keresni kezdtem a lakáskulcsot. Ötöt is kipróbáltam, mire végre sikerült kinyitnom az ajtót. Olyan érzésem volt, mintha a hatalmas kulcscsomó még számos felfedeznivalót tartogatna apámmal kapcsolatban.

Az első dolog, ami a lakásba érve feltűnt, a nagy tisztaság volt. Valaki már járhatott itt, az egyik a két nő közül, akik jelen voltak apám életében. Vagy Martha, aki olyan volt, mintha a nővére lett volna – ő vezette a kávézót is –, vagy Sheil, akivel hol együtt voltak, hol nem. Már évtizedek óta fontos szerepet játszottak Papi életében, és szinte családtagnak számítottak. Az elkövetkező hónapokban életmentők lesznek számomra, mialatt beveszem magam apám holmijai közé, és elmerülök élete történetében.

Miután kidobtam egy csomó levélszemetet, meg átnéztem egypár számlát, a hagyatéki ügyvéd levele akadt a kezembe. Rádőltem a konyhapultra, lehunytam a szemem, és vettem pár nagy levegőt, mielőtt felbontottam. Apám illata valahogy még ott lebegett a lakás mozdulatlan levegőjében, mintha életének hátramaradt jelei emlékeztettek volna arra, hogy legalább a szelleme még él. Patakzottak a könnyeim, és belesajdult a szívem az elvesztésébe. Megőriztem emlékezetemben az illatát, a kávékeverék, a pacsuliolaj és a kézzel sodort szegfűszeges cigaretta szagának elegyét, ami minden egyes ruhadarabját átítatta édes, természetes fűszerességgel. Fájdalmas emlékének hatására halványan elmosolyodtam, aztán az előttem álló feladatnak szenteltem magam.

Az apám szívrohamát követő napokban anyám és David minden mást félretettek, és utánam jöttek New Yorkba, hogy elrendezzék a